

שרוני שלנו,

שלוש עשרה שנים. חיים שלמים של געגועים בלתי נגמרים, חור בלב שלא מתמלא.

שלוש עשרה שנים שבהם המשפחה שלנו התרחבה, שמחה, אושר גדול מהילדים והנכדים, ומעל כל זה מרחפים החלל והחוסר הבלתי הגיוניים.

את ממשיכה לחיות בתוכנו, מזכירים אותך לעיתים קרובות, צוחקים איתך ולפעמים גם עלייך, אפילו רני וגלי הקטנות מכירות אותך מהתמונות ומזכירות אותך, אבל את אינך, וזה לא הגיוני ולא מפסיק להטריף אותנו עד היום, וככה זה יישאר לעד.

הזמן לא מרפא. זו קלישאה שלא עומדת במבחן המציאות. הזמן גם לא מקהה את הכאב. הוא רק הופך אותו לשותף קבוע שלא עוזב, ברגעים הטובים והפחות.

בימים הקשים הנוכחיים שכולנו עוברים, כשכמעט כל יום יש "הותר לפרסום" חדש והחטופים עדיין בעזה, אנחנו חושבים על החיים הצעירים שנגדעו, וזה לא נגמר לצערנו, על משפחות חדשות שנכנסות למעגל הנורא הזה, ועל זה ששם למעלה יש קבוצה גדלה והולכת של חברה שיישארו צעירים לנצח. אנחנו מתבגרים ואפילו אפשר להגיד שמזדקנים, את נשארת צעירה לנצח בת שלושים.

אנחנו יושבים מול המסגרת האלקטרונית שמחליפה תמונות, מסתכלים עלייך מינקות, התבגרות, צבא, לימודים, חברים, חתונה ומחלה. עם מורן, המשפחה והחברים. את כל כך חיה בתמונות האלו... מדמיינים אותך מתבגרת, מקימה משפחה, איך היית מתפקדת כאמא וכרעייה, וכמה עצוב שאלו רק דמיונות ולא מציאות. אנחנו חושבים כל הזמן על איך שאת, עם חוש הצדק הקיצוני שלך, היית מגיבה למה שקורה כיום במדינה. אנחנו גם רואים איך חלק מחברותייך מתקדמות ועושות חייל, ושוב כמה חבל שלא ניתנה לך ההזדמנות...

כבר דיברנו בעבר על כך שבתקופה שבה נאבקת במחלה הארורה לא איבדת את התקווה, ונאבקת בגבורה עד הסוף המר. בתקופה הזו היינו המון זמן ביחד, בבית, בבית החולים. זה היה זמן איכות אמיתי שאנחנו כל כך מתגעגעים אליו. בתקופות הקצרות ביותר טובות שבין לבין עשינו כמה וכמה טיולים יפים בצפון וגם בדרום האדום, שהיה אדום אז מכלניות ומאז הפך לאדום מדם. זוכרים כל רגע מהתקופה הזו, את הבשורה הטובה שקיבלת באמצע הדרך, כשחשבנו שנחלצת מציפורני המחלה, ואני נזכר בצמרמורת שלא עוזבת עד היום בטלפון שקיבלתי ממך כשהתברר שהתקוות שלנו היו לשווא... ומאותו רגע המצב הלך והתדרדר במהירות, וכשחגגנו איתך, אם אפשר לקרוא לזה ככה, את יום ההולדת האחרון שלך, שלושים עגול, כשהמציאות המרה כבר חיכתה בפתח. זוכרים איך היה לך קשה לחזור למחרת לבית החולים, כנראה הבנת בתוכך שזו הפעם האחרונה שאת בבית. אנחנו יודעים משיחות שהיו לך, בעיקר עם אמא ומורן, שהבנת שאנחנו בדרך ללא מוצא, אבל לא הפסקת להילחם בגבורה. זוכרים גם את הניסיון ההירואי של תרומת מח עצם של עידו שלא צלחה לצערנו הגדול. זוכרים את הפרידה ממך באותו יום שישי הארור שבו הרדימו אותך כדי שתישני ולא תסבלי, ומשם כבר לא היתה דרך חזרה. זוכרים לטובה את הצוות הרפואי האדיר שטיפל בך, ולא מצליחים לשכוח גם שתי רופאות (לא מהמחלקה) חסרות לב. היו גם כאלה... ונוצרים בליבנו את הרגע בו נשמת את נשימותייך האחרונות ועברת לעולם שאין בו סבל.

באחד משירי ההספד נכתב "וכל אחד מן הזוכרים בוכה את מה שהיית בחייו". כמה נכון, אמיתי, וכואב...

כל מי שנמצא איתנו כאן היום, וכל אלו שהכירו אותך יודעים איזו דמות מיוחדת היית, יפה מבחוץ ומבפנים, חכמה, טובת לב ומצפונית, וכך נזכור אותך לעולמים.

אבא שלי המנוח, הידוע כסבא פרד, נהג לכתוב ברכות נהדרות לאירועים מיוחדים. כך גם לבת המצווה של שרון. אני מביא קטע מהברכה שכה מאפיין אותה:

"תמשיכי לרקוד, שיהיה לך טוב ונעים,
תרקדי כך שנופקה (כך הוא קרא לה), דרך כל החיים,
כשאנשים אחרים ברגל הולכים,
את תרקדי – לפעמים סטפס או ריקודי עם,
לפעמים מתוך שמחה ולפעמים סתם,
ושכל יום ויום יביא לך משהו יפה,
וגם את זה תדעי, שרון, הרי
ילדות מאושרת היא האות
לחיים מאושרים בשנים הבאות..."

בחרנו להשמיע היום את השיר "לעולם לא עוד" שכתב שמעון אלקבץ לזיכרה של ביתו סיוון שנרצחה יחד עם בן זוגה בביתם בכפר עזה בשביעי באוקטובר. בחרתי בו בגלל הרלוונטיות של מילות השיר לתקופה הנוכחית, וגם כי הוא ממחיש את רגשי האשמה וחוסר האונים של אב שלא מצליח להציל את ביתו. השיר הולחן ומבוצע על ידי להקת אבטיפוס.

"הכי מפחיד זה הגעגוע
שנוחת עליך בלי להודיע
גורם לך לבכות ברגע הלא מתאים
בדיוק בקופה עם הדברים בשקית"
אוהבים עד סוף העולם, אמא ואבא.